

Laura Lee Guhrke

Copyright © 2017 Laura Lee Borio

Toate drepturile rezervate



Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Adevărul despre dragoste și duci

Laura Lee Guhrke

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Rodica Bogdan

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carip

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GUHRKE, LAURA LEE

Adevărul despre dragoste și duci / Laura Lee Guhrke

trad. din limba engleză: Corina Nicolae . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8903-0

I. Nicolae, Corina (trad.)

821.111

LAURA LEE GUHRKE

Adevărul despre dragoste și duci

Traducere din limba engleză
Corina Nicolae

LITERA
București

Capitolul 1



Londra, iulie, 1892

Lui Henry Cavanaugh îi era dor de o viață liniștită. În calitate de duce de Torquil, avusese multe responsabilități și ar fi fost mult mai ușor de suportat o viață privată ordonată și previzibilă. Din nefericire pentru Henry, avea două surori necăsătorite, un frate mai mic fără bani și un cumnat fără speranță de nepăsător. Mai avea și doi nepoți cărora le plăcea la nebunie să alunge bonele și o mamă cu înclinații artistice. O viață foarte bine pusă la punct nu păruse niciodată ceva ce ar fi putut avea. Henry se plângea în fiecare zi de acest lucru.

Nici azi nu făcea vreo excepție.

– Jamie, serios, spuse el, încruntându-se la văduvul surorii sale Patricia, în timp ce gemenii bărbatului intrară în cameră, sărind ca niște sălbatici. Este prea mult să cer un pic de pace și de liniște la micul dejun?

– Se pare că este, mai ales în această dimineață, spuse sora lui, Sarah, acoperindu-și urechile cu mâinile.

Jamie ridică din umeri în timp ce se întindea după marmeladă, părând a nu fi interesat de fiii lui în timp ce aceștia alergau prin spatele scaunului său în jurul mesei.

– Bona Smith a plecat. Și-a luat lucrurile și s-a furișat înainte de răsăritul soarelui, în această dimineață, lăsând doar o scrisoare. Ce poate face un tată văduv în această situație?

– Cu bonă sau fără, răspunse Henry, ridicând tonul pentru a se asigura că vocea lui răzbate peste zgomot, copiii tăi sunt responsabilitatea ta și, aș putea crede, una foarte dificil de gestionat.

– Spune bărbatul fără copii, răspunse Jamie în timp ce își întindea marmeladă pe pâinea prăjită. Așteaptă până vei avea proprii copii, adăugă el, fluturând cuțitul înspre Henry. Vei spune cu totul altceva atunci.

– Mă îndoiesc.

– Și ducesa ta, când o s-o găsești, întrebă răzând din celălalt capăt al mesei fratele său David. Dacă se va dovedi dificil de controlat?

– Asta nu va fi o problemă. Când o să mă căsătoresc, poți fi sigur că voi alege o soție ale cărei opinii sunt în concordanță cu ale mele. Mai ales în ceea ce privește educația copiilor noștri.

– Oh, asta s-o crezi tu. De îndată ce se va termina luna de miere, vei vedea că noțiunile tale de concordanță sunt o iluzie. După șase ani de căsătorie, abia mai reușesc să cad de comun acord cu Carlotta.

Ar fi putut să scoată în evidență că puțini oameni se pot înțelege cu Carlotta, dar chiar atunci Colin țipă, scoase două felii de pâine prăjită din bufet și aruncă una fratelui său, Owen, iar Henry se hotărî că dacă Jamie nu avea grijă de băieți, atunci va trebui să o facă el în locul lui.

– Ajunge, domnilor, spuse el cu o voce ducală în timp ce se ridică și opri entuziasmul copilăresc al gemenilor. Colin, Owen, încetați acest zbguit în jurul mesei imediat.

Băieții se opriră și o liniște binecuvântată acoperi camera.

– Veți coborî în bucătărie, continuă el, și o veți ruga – aveți grijă, politicos – pe domnișoara Deal să vă pregătească un mic dejun corespunzător. După aceea, adăugă el uitându-se înspre Jamie, tatăl vostru vă va duce la o plimbare în Hyde Park, și eu voi începe să vă caut o nouă bonă.

Mormăielile scoase de gemeni când auziră de o altă bonă fură întrerupte de mâna întinsă spre ușa a lui Henry.

– Afară! ordonă el și cei doi băieți se supuseră imediat.

Chiar reușiră să facă o liniște respectuoasă până la draperiile de la capătul coridorului, însă un chicotit înfundat, chiar înainte ca ușa să se închidă, îi spuse lui Henry că această liniște binevenită nu va fi împărtășită și de cei de jos, bieții nenorociți.

– Felicitări, Henry! aprobă sora lui, Angela, ridicându-și privirea în timp ce întorcea pagina ziarului său de dimineață. Trebuie să se facă ceva cu băieții aceia ai tăi, Jamie.

– Fii atent, spuseră deodată Sarah și David, și pus în fața deza-probării generale a rudelor sale, Jamie se simți stingherit.

– Au devenit o adevărată pacoste, știu, spuse el, oftând și lăsându-se pe spate, își trecu o mână prin părul castaniu. Patricia

se pricepea mult mai bine decât mine să îi disciplineze. Singur, nu prea știu ce să fac cu ei.

– Fă ceea ce fac majoritatea văduvilor, spuse David cu nepăsare. Trimite-i la școală.

– Ar trebui? se uită Jamie întrebător.

– De ce nu? spuse David în timp ce îi făcea semn valetului pentru o porție în plus de ficăței și bacon. Școala i-ar disciplina repede. Ne-a ținut pe noi toți pe drumul cel drept. Ei bine, doi dintre noi, cel puțin, adăugă el uitându-se la Henry. Torquil s-a născut pe drumul cel drept și mă îndoiesc că s-a abătut vreodată de la el.

Henry făcu o pauză, gândindu-se la singura deviere pe care o avusese de pe drumul cel drept, o abatere despre care lumea și frații lui nu știau nimic.

– Și nici nu mă voi abate, spuse el după câteva clipe. Niciodată.

– Oricum, nu sunt convins că școala este o idee bună, murmură Jamie, revenind la subiectul la îndemână. Băieții au doar opt ani.

Lui Henry nu îi scăpă privirea întrebătoare pe care i-o aruncă Jamie.

– Dacă tu crezi că este momentul ca gemenii să meargă la școală, răspunse el, voi suporta cheltuielile, bineînțeles. Dar după părerea mea, cred că ai dreptate să-i consideri încă prea tineri. Ar trebui să mai așteptăm încă doi sau trei ani. Între timp...

– Doamne, Dumnezeu!e!

Exclamația subită a Angelei îl întrerupse pe Henry înainte ca acesta să poată sublinia importanța disciplinei și a rutinei pentru o casă liniștită. Și când se întoarse spre sora sa, privirea ei îngrozită îi aminti că drama continuă, nu pacea, era rutina, cel puțin în căminul lui.

– Nu se poate, murmură Angela și se aplecă în față, încruntându-și sprâncenele închise la culoare, încă uitându-se la pagina de ziar împăturită din mâna ei. Nu poate fi adevărat. Mama niciodată nu ar...

Vocea i se stinse, dar mențiunea mamei lor fu de ajuns să îi trimită lui Henry un fior de neliniște. Din câte își amintea, mama fusese mereu pentru el imaginea de ducesă perfectă – o gazdă grațioasă care lucra neobosită pentru cauze caritabile, care putea discuta cu istețime despre orice subiect și care își îndeplinea multe obligații cu o eleganță desăvârșită. Era, de fapt, singurul membru

al familiei sale care nu îi dăduse niciodată un motiv de îngrijorare. Cu toate acestea, în ultimul timp...

– Nu ne ține în suspans, Angela. Vocea lui Sarah îl readuse la realitate pe Henry. Ce știri a mai inventat *Society Snippets* săptămâna aceasta despre familia noastră?

– Fițuica aceea de scandal? spuse David cu desconsiderare. De ce o citești, pentru numele lui Dumnezeu?

– Eu... Angela se opri, întorcându-se către Henry, și în ochii ei, având aceeași culoare gri-deschis ca ai lui, văzu reflecția propriei înțelegeri. Acesta este ziarul mamei. Am văzut-o citindu-l aseară. În drum spre micul dejun, l-am găsit împreună cu celelalte ziare de dimineață, așa că l-am luat. M-am gândit că poate fi amuzant să citești un ziar de scandal la micul dejun. Amuzant? repetă ea, încercându-se cu propriul cuvânt. Ce-o fi fost în mintea mea?

– De fiecare dată când citești aia ești foarte neliniștită, așa că mai bine mi-ai spune mie, o sfătui Henry. Astfel, pot face ceva în legătură cu asta.

– Îmi imaginez lucruri, sunt sigură, spuse ea, dar vocea ei nu părea convingătoare.

– Probabil. El își făcu curaj. Dar chiar și așa, spune-mi.

– „Dragă Lady Truelove...”, dădu ea din cap, ridicând ziarul mai sus, și începu să citească.

– Oprește-te, Angela, o întrerupse David mormăind. De fiecare dată când mă duc la club, pare că prietenii mei citesc secțiunea pentru femei – cu voce tare. Ce mai distracție...

– David, nu mai comenta, îl muștră Jamie. Mă tem că se întâmplă ceva serios. Continuă să citești, Angela.

Angela își dresе vocea și începu din nou.

– „Dragă Lady Truelove, sunt o doamnă din înalta societate, foarte bine plasată. Tocmai din cauza poziției mele sociale mă aflu într-o dilemă de nesuportat și îți scriu cu speranța că mă poți ajuta să o rezolv. Când eram tânără, o fată de doar șaptesprezece ani, m-am căsătorit cu un bărbat cu douăzeci de ani mai mare ca mine. Nu eram îndrăgostită de acest bărbat...”

Angela se opri, cu obrazii în flăcări, vădit stânjenită să citească cu voce tare o relatare atât de personală. În pauza care urmă, se uită din nou la Henry, iar stânjeneala pe care acesta o simți se adânci și îi cuprinse întreg corpul.

– Continuă, spuse el, cu o voce care și lui i se păru aspră. Citește tot.

Angela își coborî din nou privirea pe ziarul din mână.

– „Și”, continuă ea, „nici nu îl plăceam în mod deosebit. Am fost de acord cu propunerea lui doar la cererea familiei mele, pentru că era considerat o pereche excelentă pentru mine. După mulți ani în această uniune fără dragoste, și dând naștere la cinci copii, am ajuns văduvă, și până recent, eram mulțumită cu situația mea. Dar acum, în amurgul vieții, m-am îndrăgostit, sunt de-adevăratelea și pe deplin îndrăgostită pentru prima dată. Cu toate acestea, bărbatul pentru care nutresc astfel de sentimente profunde nu este potrivit pentru mine. Este un pictor, un artist extraordinar...”

– Cum? tresări Sarah. Deci bârfele care umblau despre mama și Foscarelli sunt, de fapt, adevărate?

Henry se uită în jurul lui și aprecie că șocul surorii sale mai tinere părea să fie împărtășit de toată lumea de la masă. Cât despre el, nu era deloc surprins. Oricât de mult nu îi plăcea să recunoască, semnele cum că mama lui era implicată într-o relație nepotrivită cu pictorul italian erau acolo de luni întregi, însă, cu toate acestea, alesese să creadă că recente le lecții de pictură în ulei ale mamei lui erau născute dintr-o dorință de expresie artistică mai degrabă decât o dorință de o natură mult mai primitivă. Suspiciuni ale unei situații contrare îi dădură târcoale în minte și se gândi cum s-ar fi simțit tatăl lui acum zece ani.

– Continuă, spuse el din nou în timp ce își puse încet pe masă cuțitul și furculița, și Angela se supuse.

– „Timp de multe luni, am încercat să neg sentimentele pentru acest bărbat, dar am ajuns să accept că sunt mult prea puternice pentru a fi negate. Mi-a propus o căsătorie onorabilă și sufletul din mine îmi spune să accept.”

– Căsătorie onorabilă? spuse Henry dându-și ochii peste cap.

Nu era nimic onorabil în legătură cu Foscarelli. Era un fustangiu de cea mai joasă speță.

– Dar ce intenționează să facă? tipă Sarah. Doar nu se gândește serios să se căsătorească cu el. Este italian.

Ultimul cuvânt fusese spus ca un bocet devastator.

– Este inutil să spun, continuă Angela, că familia mea nu ar fi de acord...

– Are dreptate în legătură cu asta, murmură David.

– Dacă mă tot întrerupeți, spuse Angela făcând din nou o pauză și oftând adânc, nu voi termina povestirea. Faceți liniște și ascultați, spuse ea și se aplecă înainte în scaun, continuând: „Așa-dar, dragă Lady Truelove, dilema cu care mă confrunt este aceasta: ar trebui să-mi înăbuș sentimentele și să îl refuz pe acest bărbat, așa cum dictează onoarea? Sau ar trebui să cedez dragostei, să-i accept propunerea și să îmi permit să fiu fericită?” Semnat, „O lady din înalta societate“.

Ea coborî ziarul și, în tăcerea care urmă, toți se uitară la Henry, așteptând ca el să vorbească, amintindu-i de datoria sa de cap de familie.

– Nu știm că această lady este mama sau că artistul despre care vorbește este Foscarelli, punctă el, încercând să pară rezonabil și logic, dar numai pronunțarea numelui acelui bărbat în legătură cu mama lui îl indigna și îl determina să nu țină cont de rațiune și logică.

Și ideea că un asemenea escroc îndrăzne să se considere demn să se căsătorească cu mama lor îi scotea la suprafață lui Henry toate instinctele protectoare.

Cu toate acestea, oricât de tentant era să îl găsească pe bine-cunoscutul pictor și să îl bată bine, Henry știa că prioritatea era să-și liniștească frații, apoi să stabilească adevărul.

– Acel bărbat a fost menționat și în legătură cu alte femei din societate în afară de mama, continuă el. Uneori adevărat, și uneori nu, presupun. Cât despre scrisoarea către această Lady Truelove, îndrăznesc să spun că este o invenție, un produs al unui jurnalist cu o imaginație bogată și o minte obscenă.

– Dar asemănările sunt atât de evidente, spuse Sarah cu o voce stinsă. Dacă aceasta este mama, și dacă ar fi să se căsătorească cu acel bărbat...

Se opri, în mod evident mult prea copleșită de un asemenea scenariu oribil pentru a putea continua.

– Orice fel de asemănare a fost luată, în mod evident, direct din rubrica de bârfe, Sarah, spuse el. Lecțiile de artă ale mamei au servit drept subiect pentru presa de scandal întreg sezonul, și asta i-a folosit, în mod evident, și acestei Lady Truelove drept inspirație pentru ultima scriitură de ficțiune.

Toți dădură din cap în semn de aprobare, dar Henry nu știa dacă vreunul dintre ei era liniștit. Cu siguranță el nu era.

– Cred că ar trebui să auzim restul, spuse David cu un oftat, făcând un semn către ziarul din mâna surorii lui. Continuă, Angela.

– Cu ce să continui? întrebă ea, uitându-se la el cu o privire goală.

– Este o secțiune pentru sfaturi, nu-i așa? Ce sfat i-a dat această Lady Truelove?

– Nu contează. Henry luă ziarul din mâinile Angelei și îl așeză lângă farfuria lui pentru a fi luat de valet, care avea să-l arunce la gunoi, acolo unde îi era locul. Haideți să nu o validăm pe această așa-zisă jurnalistă cu încă un moment de atenție din partea noastră.

În ciuda propriilor cuvinte, Henry nu se putu abține să nu se uite la ziarul de lângă farfuria lui în timp ce își lua cuțitul și furculița, iar răspunsul celui mai senzațional editorialist din Londra îl făcu să se simtă și mai furios.

Draga mea doamnă, în probleme precum acestea, ce putem face altceva decât să capitulăm în fața pasiunii și să ne urmăm inima? Viața este adesea o experiență scurtă și dureroasă, și trebuie să ne luăm bucuria de unde o putem găsi.

Se uită în altă parte, reprimându-și un sunet de indignare. Să îți urmezi inima și să capitulezi în fața pasiunii suna atât de palpitant, atât de atrăgător, dar așa cum bine știa, realitatea unei asemenea acțiuni dureros de diferită față de imaginea romantică pictată de scriitori de senzație precum acesta.

Liniștea de la masă îl trezi din contemplație și își ridică privirea văzând că nimeni nu mai mânca. În schimb, toți se uitau la el.

– Mama este o femeie înțeleaptă, spuse el, simțind nevoia de a oferi mai multe asigurări. Și discretă. Nu ar permite niciodată ca viața ei personală să fie pusă pe tapet scriind o asemenea scrisoare. Și oricât de asemănătoare ar fi această ficțiune cu propria ei situație, oricum nu ar urma niciodată sfatul prostesc al acestei femei.

Abia rosti acele cuvinte și se auzi cineva tușind insistent, și toți cinci își ridicară privirea către menajeră, doamna Jasper, care stătea în ușă.

– Mă scuzați că vă întrerup micul dejun, Excelența Voastră, spuse ea cu o privire smerită, dar Excelența Sa, ducesa văduvă, a plecat.

UPPIS

We know
LOOKS

– A plecat? se încruntă Henry la alegerea nefericită de cuvinte. Ce vrei să spui? Unde a plecat?

– Nu știm, Excelența Voastră. Dar nu este în casă.

– Probabil că a ieșit. Este un pic cam devreme, dar...

Se uită la menajera care dădea din cap, cu o mimă spășită, și știu că era vorba de mai mult decât o ieșire la cumpărături sau vizitarea unui prieten.

– Doamna Norton – adică slujnica Excelenței Sale – nu se duce niciodată sus până când Excelența Sa nu sună din clopoțel, explică menajera. Dar când ceasul a arătat zece și jumătate, doamna Norton s-a hotărât că ar fi mai bine să urce și să verifice, poate Excelența Sa era bolnavă. Vedeți dumneavoastră, când doamna Norton a intrat, a văzut că Excelența Sa nu era acolo. Așternuturile erau deranjate, așa cum erau mereu, dar nimeni nu dormise în pat.

– Atunci a făcut-o, țipă Angela. Oh, Doamne, am știut din clipa în care am citit...

Henry opri fluxul de cuvinte al surorii sale cu o mână. Lipsa discreției, chiar și în fața unor servitori de încredere, nu era niciodată o idee bună.

– Și sunteți absolut sigură, doamnă Jasper, că mama noastră nu este în casă?

– Oh, da, Excelența Voastră. Nu am îndrăzni să vă îngrijorăm cu o asemenea chestiune înainte de a fi căutat în întreaga casă. Doamna Norton spune că lipsesc o valiză, o cutie pentru pălării și câteva dintre hainele ducesei. Și am găsit asta pe polița de deasupra șemineului Excelenței Sale.

Henry se ridică în timp ce menajera se apropie de el și scoase din buzunar o bucată de hârtie împăturită. O așază pe masă și el o luă rupând sigiliul în timp ce se așeza din nou pe scaun.

În timp ce citea rândurile scrise de mama sa, îl cuprinse și mai tare furia nu numai din cauza lui Foscarelli, dar și a femeii care stârnea scandal dând sfaturi nesăbuite și radicale, având drept singur scop crearea de senzație și vânzarea ziarelor.

Cu toate acestea, știa că trebuia să își stăpânească furia de dragul fraților săi și împături hârtia încet, cu o grijă controlată. După ce o puse în buzunarul de la piept al hainei, își săltă capul, ignorând privirea palidă a Angelei și se uită din nou la menajera care se duse lângă ușă.

– Mulțumesc, doamnă Jasper, spuse. Asta e tot.

După ce menajera plecă din cameră, se întoarse către cei doi servitori aflați în apropiere.

– Boothby, îi spuse el majordomului, adu-mi trăsura. William, adăugă el către lacheu, roagă-l pe valetul meu să-mi aducă pălăria și bastonul. Voi pleca imediat după micul dejun. Și închide ușa în urma ta, te rog.

– Am dreptate, nu-i așa? șopti Angela după ce majordomul și lacheul plecară pentru a îndeplini instrucțiunile lui. A plecat cu acel bărbat, nu-i așa, Torquil?

Henry își apăsă dinții cu limba, încercând să găsească un răspuns acceptabil, dar în cazul acesta, nu exista așa ceva.

– Mă tem că da. Se pare că au fugit, spuse el, iar Sarah suspină și îi amplifică furia pe care abia și-o stăpânea și care pune în mare pericol sănătatea lui Foscarelli. Mă voi ocupa de asta, spuse el. O voi găsi pe mama și o voi aduce înapoi înainte de a termina aventura prostească pe care a început-o.

– Dacă poți, spuse Angela înainte ca Sarah să poată răspunde. Dar dacă nu reușești, mama va deveni bătaia de joc a societății.

– Nu numai mama, adăugă David. Făcând asta, pune întreaga familie într-o situație ridicolă și rușinoasă.

La auzul acestor vorbe, Sarah începu serios să plângă.

– Acesta este primul meu sezon, se tângui ea, și chiar înainte de a se termina, mama mea a fugit cu un bărbat de două ori mai mic ca ea, un bărbat care nici măcar nu este un gentleman. Nu voi mai fi niciodată invitată la nici un bal sau petrecere importantă. Cum îmi voi mai arăta fața în societate? Și ce să mai spun despre căsătorie? Vorbește despre fericirea ei, dar cum rămâne cu fericirea noastră? Dacă se căsătorește cu acel bărbat, îmi pune în primejdie atât poziția socială, cât și viitorul, și pe al meu, și pe al Angelei. Cum a putut să ne facă asta?

– Nu te mai necăji atât, Sarah, o sfătui Henry. Chiar dacă mama a fost așa de nesăbuită cum te temi, nimeni nu va suferi din cauza asta. Îți promit.

– Nici măcar tu nu vei putea să previi să nu fie bătaia de joc a tuturor, și noi toți împreună cu ea, sublinie David. Numai dacă poți opri această escapadă a lor, și se pare că este prea târziu pentru asta. Nu te poți duce după ea și italianul ei tocmai până la Gretna Green.

– Mama are cincizeci de ani, spuse Henry uitându-se la fratele său cu o privire neliniștită. Nu trebuie să se furișeze în Scoția pentru a se căsători. Foscarelli este aici, în Londra, așa că probabil intenționează să se căsătorească în parohia unde locuiește acum – asta dacă are propria lui locuință. Sau poate că se vor duce la Oficiul de Stare Civilă, din moment ce îndrăznesc să spun că este catolic. Să sperăm că va fi unul din aceste două cazuri.

– Să sperăm? se auzi vocea neîncrezătoare a lui Sarah. Vorbești de parcă ar fi o alternativă și mai rea.

Erau câteva alternative, dar Sarah era o copilă, astfel că se abținu să dea glas unora lipsite de eleganță.

– Se pot gândi să se ducă în străinătate și să se căsătorească acolo, spuse el în schimb, în timp ce îndesa scrisoarea mamei sale în buzunarul de la piept al hainei. Continentul este mult mai tolerant decât Anglia. Aici, legea cere cincisprezece zile de rezidență înainte de a obține o licență, și nu sunt sigur că Foscarelli are propria lui locuință. Bărbatul nu are familie aici și se pare că locuiește la prieteni, pendulând între o casă și alta la câteva săptămâni – asta dacă te poți încrede în ce spune lumea.

– Bărfele pot fi vechi, spuse Jamie. Poate că și-a stabilit rezidența și deja a obținut licența.

– Poate că a făcut asta, recunosc Henry, dar mă îndoiesc. Un bărbat ca el nu ar plăti niciodată taxele pentru o licență și nu ar semna un contract de închiriere decât dacă ar fi sigur de intențiile mamei.

– Și înainte de a fi de acord să se căsătorească cu el, adăugă Angela, făcând semn către ziarul de lângă farfuria lui Henry, clar așteaptă să vadă ce o sfătuiește Lady Truelove.

– Atunci, femeia chiar i-a spus mamei să se căsătorească cu el? întrebă Jamie.

Se întinse peste masă pentru a lua ziarul și să citească singur răspunsul editorialistului, dar Henry puse mâna peste el înainte să îl poată lua celălalt bărbat.

– Da, așa a sfătuit-o, dar hai să nu înnobilăm această rubrică acordându-i atenția noastră.

Jamie fu de acord, așezându-se încă o dată pe scaun.

– Chiar și așa, indiferent de sfatul femeii, se pare că luăm de bună intenția de căsătorie a lui Foscarelli, dar nu sunt sigur că este atât de onorabil. Poate că mama este cu el undeva...

– Suficient, Jamie, interveni Henry uitându-se la surorile lor. Sunt domnișoare de față. Și nu are rost să speculăm în acest moment. Acum, adăugă el, ridicându-se în picioare în timp ce se deschisera ușile și intra Boothby, cred că mă așteaptă trăsura.

Începu să se îndepărteze de masă, dar se opri; uitându-se la ziarul care provocase atât de multă neliniște tuturor. Vru să-i spună lacheului să-l arunce, dar gândindu-se mai bine, cel mai indicat era să-l ia el, să-l păstreze – cel puțin pentru moment – departe de frații lui necăjiți. Și apoi, știa, în timp ce lua ziarul de pe masă, că era posibil să aibă nevoie să facă referire la conținutul lui mai târziu.

– Dar, Torquil, strigă David după el în timp ce se îndrepta din nou spre ușă, ce vei face?

– O voi găsi pe mama, bineînțeles, răspunse el în timp ce ieșea. Asta, adăugă el printre dinți, dacă nu este prea târziu.

Indiferent cum era situația acum, știa că erau câteva lucruri pe care le putea face pentru a rezolva situația sau a minimiza daunele și se gândi la ele în timp ce cobora scările.

Dacă, în ciuda concluziilor lui contrare, Foscarelli deja obținuse licența, răul putea fi deja făcut, dar dacă se întâmplase așa, căsătoria putea fi probabil anulată. Făcându-și o notă mentală să se consulte cu avocații săi în legătură cu asta, se opri pentru a-și lua pălăria și bastonul de la lacheul care aștepta în fața ușii. Dacă anularea nu era posibilă, atunci mituirea mirelui pentru a se muta în străinătate era singura opțiune rămasă.

Pe de altă parte, Jamie putea foarte bine să aibă dreptate despre adevăratele motive ale lui Foscarelli. Nu era greu de imaginat cum acest escroc o dusesse pe mama într-un apartament mizerabil dintr-o zonă obscură a Londrei, cu nici o intenție de a se căsători cu ea. Dacă așa se întâmplase, foarte probabil că urma o cerere de bani pentru a ține totul ascuns.

Indiferent de situație, familia ar suporta un nenorocit netrebnic pentru tot restul vieții lui dacă Henry nu putea să prevină asta.

Astfel, primul pas era să-și găsească mama, ceea ce necesita angajarea unor detectivi particulari. Dacă se stabilea că plecase în străinătate, nu se mai putea face nimic până nu se întorcea. Dacă însă se afla încă în Anglia, detectivii de la Pinkerton probabil că puteau să o găsească, deși ar putea dura zile, chiar săptămâni. Doar dacă...